Eduskunnan työelämä- ja tasa-arvovaliokunta

Muistio
17.04.2018

Viite

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE LAIKSI ALUEIDEN KEHITTÄMISESTÄ JA KASVUPALVELUISTA JA ERÄIKSI SIIHEN LIITTYVIKSI LAEIKSI; HE 35/2018 TYÖELÄMÄ- JA TASA-ARVOVALIOKUNNASSA 18.4.2018

Käsillä oleva hallituksen esitys eduskunnalle laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi on osa hallitusohjelman mukaista rakennepoliittista uudistusta, jossa perustetaan uudet itsehallinnolliset maakunnat. Laissa alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista säädettäisiin alueiden kehittämisestä sekä elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten (ELY-keskus) ja työ- ja elinkeinotoimistojen (TE-toimisto) nykyisin hoitamien työ- ja elinkeinoministeriön hallinnonalan tehtävien järjestämistä itsehallinnollisissa maakunnissa. Siirrettäessä tehtäviä valtion virastoista uudelle hallinnon tasolle, maakunnalle, uudistetaan myös tehtävien järjestämisen tapa. Työ- ja elinkeinoministeriön hallinnonalan valtakunnallisia ja maakunnallisia palveluja kestävän taloudellisen kasvun, yrittäjyyden sekä yritystoiminnan edellytysten, työmarkkinoiden toimivuuden ja kotoutumisen edistämiseksi kutsuttaisiin jatkossa kasvupalveluiksi.

Käsillä olevassa hallituksen esityksessä säädettäisiin kasvupalvelujen järjestämisestä. Kasvupalvelujen tarkemmasta sisällöstä ja palveluprosesseista säädettäisiin laeissa, joita koskevat hallituksen esitykset annettaisiin eduskunnalle toukokuussa 2018. Nämä hallituksen esitykset koskevat i) lakia julkista rekrytointi- ja osaamisen kehittämispalveluja sekä alueiden kehittämisen ja kasvupalvelujen rahoittamista ja ii) laki kotoutumisen edistämisestä.

Esityksellä ei ole säästötavoitetta. Esityksen tavoitteet liittyvät toimenpiteiden vaikuttavuuden parantamiseen. Tavoitteen saavuttamiseksi ehdotetaan palvelujen tuotantorakenteen monipuolistamista, palvelutuotannon kilpailullisuuden lisäämistä ja asiakkaan valinnanvapauden edistämistä kasvupalveluissa.

Esityksellä ei siirrettäisi kuntien tehtäviä maakunnille eikä lisättäisi kuntien tehtäviä. Kuitenkin maakunnan liittojen aluekehittämistehtävät ja niitä hoitava henkilöstö siirrettäisiin maakuntalailla perustettaville maakunnille. Esitys sisältää lisäksi ehdotuksen laiksi kasvupalvelujen

järjestämisestä Uudenmaan maakunnassa. Helsinki, Espoo, Vantaa ja Kauniainen voisivat 1.3.2019 mennessä sopia kuntayhtymän perustamisesta Uudenmaan kasvupalvelujen järjestämiseksi. Kyseessä ei olisi pakkokuntayhtymä vaan pääkaupunkiseudun kunnille avautuva mahdollisuus perustaa ja käynnistää kuntayhtymä, johon kaikilla Uudenmaan kunnilla olisi oikeus tulla jäseneksi.

Esitykseen kuuluvalla voimaanpanolailla siirrettäisiin liikkeenluovutuksena ELY-keskusten ja TE-toimistojen kasvupalvelutehtäviä hoitava yhteensä 2200 henkilötyövuoden henkilöstö maakuntiin ja Uudenmaan kasvupalveluja hoitavaan kuntayhtymään. Maakuntien liittojen yhteenlaskettu 700 henkilötyövuoden henkilöstö siirtyisi niin ikään maakuntiin. Maakuntiin ja kuntayhtymään ei tällä esitykselle siirretäisi kuntien tehtäviä eikä henkilöstöä.

Henkilöstö- ja tasa-arvovaikutuksista

Alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskeva hallinnonuudistus kohdistuisi yhteensä 2900 henkilötyövuoteen maakuntien liitoissa ja valtiolla (ELY-keskuksessa, TE-toimistoissa sekä kehittämis- ja hallintokeskuksessa). Tehtävien ja niitä hoitavan henkilöstön maakuntiin siirtymisen lisäksi henkilöstö kohtaa toimintatapojen muutoksen. Maakuntien itsehallinto poikkeaa toimintaympäristönä valtionhallinnosta. Kasvupalveluuudistuksen henkilöstövaikutukset kohdistuvat julkisen sektorin naisvaltaiseen alaan. ELY-keskusten henkilöstöstä 59% ja TE-toimistojen henkilöstöstä 80% on naisia.

Kasvupalvelutehtäviä hoitavan henkilöstön sijoittuminen maakunnan organisaatioon voi vaihdella itsehallintojen erilaisista ratkaisuista johtuen. Kasvupalvelujen tuottaminen on erotettava järjestämisestä. Maakunnan aluekehitystehtäviä ja kasvupalvelujen järjestämistehtäviä hoitava henkilöstö sijoittuu maakuntaan. Sosiaali- ja terveyspalvelujen tuotanto tulee maakuntalain 52 §:n 1 momentin mukaan sijoittaa maakunnan liikelaitokseen, joka on maakunnan osa. On todennäköistä, että maakunta sijoittaa myös kasvupalvelutuotantonsa sote-liikelaitoksen kanssa samaan tai siitä erilliseen liikelaitokseen. On myös mahdollista, että maakunta yhtiöittää kasvupalvelutuotantonsa. Yhtiöittäminen on pakollista, jos maakunta toimii kilpailutilanteessa markkinoilla.

Maakunnan omaan tuotantoon tulee kaikissa organisoimistavoissa kohdistumaan uudenlaisia vaikuttavuuspaineita järjestämisen ja tuottamisen eriyttämisestä sekä kirjanpidollisen eriyttämisen vaatimuksesta johtuen. Kirjanpidollisen eriyttämisvaatimuksen johdosta maakunnan oman palvelutuotannon kustannukset tulevat läpinäkyviksi ja vertailukelpoisiksi ulkoisten palveluntuottajien toiminnan kanssa.

Alueiden kehittäminen

Lakiesityksen 2 luvussa on alueiden kehittämistä koskevat säännökset, joita sovellettaisiin laajasti eri hallinnonaloilla ja perustettavissa maakunnissa. Alueiden kehittäminen on ministeriöiden, maakuntien, kuntien ja muiden toimijoiden vuorovaikutukseen perustuvaa laaja-alaista ja monitasoista toimintaa maan eri alueiden kehittämiseksi.
Alueiden kehittämistä koskeviin säännöksiin ei esitetä merkittäviä sisällöllisiä muutoksia. Alueiden kehittämisen tavoitteet määritellään lain 4 §:ssä ja niitä tarkennettaisiin kullekin hallituskaudelle valtioneuvoston päätöksellä aluekehittämisen painopisteitä koskevassa

aluekehittämispäätöksessä (10 §). Vastuu alueiden kehittämisestä olisi maakunnilla ja kunnilla alueillaan. Valtio vastaisi valtakunnallisesta alueiden kehittämisestä (5 §).

Työ- ja elinkeinoministeriö vastaisi kuten nykyisinkin alueiden kehittämisen linjausten valmistelusta ja koordinoinnista yhteistyössä muiden hallinnonalojen, maakuntien ja muiden toimijoiden kanssa. Alueiden uudistumisen neuvottelukunta (8 §), johon kuuluisivat kattavasti aluekehittämiseen osallistavat ministeriöt, maakunnat, muut viranomaiset ja sidosryhmät, yhteen sovittaisi ja linjaisi omalta osaltaan alueiden kehittämisen strategista kokonaisuutta ja edistää niiden toteuttamista.

Aluetasolla aluekehittämisviranomaisina olivat jatkossa uudet maakunnat (5 §). Nykyiset maakuntien liitot ovat tähän saakka hoitaneet tätä tehtävää kuntien puolesta. Maakunnat vastaisivat alueellaan aluekehittämisen strategisesta kokonaisuudesta ja maakunnan yleisestä kehittämisestä sekä siihen liittyvästä kansainvälisestä yhteistyöstä ja yhteistyöstä valtion viranomaisten, alueen keskuskaupunkien ja muiden kuntien, korkeakoulujen sekä muiden alueiden kehittämiseen osallistuvien tahojen kanssa sekä Lapin maakunnassa saamelaiskäräjien kanssa sekä tarvittaessa muiden maakuntien kanssa. Maakunta kehittäisi alueensa elinkeinoelämän toimintaedellytyksiä ottaen huomioon kuntien erilaisista lähtökohdista johtuvat tarpeet ja vahvuudet. Maakunta vastaisi myös alueellisesta ennakoinnista ja siihen liittyvästä yhteensovittamisesta niin, että ennakointiin käytettävät resurssit hyödynnettäisiin mahdollisimman tehokkaasti. Kukin maakunta määrittelisi oman alueensa kehittämisen tavoitteet valtuustokausittain maakuntavaltuuston hyväksymässä maakuntastrategiaan perustuvassa maakuntaohjelmassa (10 §). Ohjelma olisi valmisteltu laajassa yhteistyössä alueen viranomaisten, kuntien ja sidosryhmien kanssa.

Kunnilla ja kaupungeilla on jatkossakin muun muassa elinvoimatehtävänsä vuoksi tärkeä rooli aluekehittämisessä. Kunnat hoitavat esimerkiksi alueen elinvoimaan, fyysiseen toimintaympäristöön, kulttuuriin ja koulutukseen liittyviä tehtäviä. Lakiesityksessä maakunta on velvoitettu tekemään yhteistyötä alueensa kuntien, erityisesti sen keskuskaupunkien kanssa. Myös EU:n lainsäädäntö edellyttää kuntien mukana oloa rakennerahastotoiminnassa.

Uudeksi valtion ja itsehallinnollisten maakuntien välisen vuorovaikutuksen menettelytavaksi ehdotetaan alueiden kehittämisen keskusteluja (11 §), jotka olisivat foorumi aluekehittämiseen liittyvien poikkihallinnollisten tavoitteiden ja toimenpiteiden käsittelylle. Keskusteluteemat perustuisivat aluekehityksen tilaan ja aluekehittämisen linjauksiin. Ne koskisivat esimerkiksi maaseudun kehittämiseen, osaamiseen, saavutettavuuteen sekä kasvupalveluihin liittyviä kysymyksiä.

Aluekehittämiskeskusteluja kokeiltiin tämän vuoden alussa ja saadut kokemukset olivat positiivisia. Keskustelujen tavoitteena olisi yhteistyön vahvistaminen, lisäarvon luominen eri osapuolille sekä tuottaa aineistoa maakuntalain mukaisiin maakuntien taloutta koskeviin neuvotteluihin (maakuntalaki 13 §). Aluekehittämisen keskusteluilla voidaan luoda vahvaa valtion ja uusien maakuntien kumppanuutta, jonka yhteisenä tavoitteena on hyvinvoiva Suomi.

Kuluvan EU:n ohjelmakauden ajan rakennerahastohallinnossa sovellettaisiin pääosin nykyisiä säännöksiä. Vuonna 2021 alkavaa ohjelmakautta varten työ- ja elinkeinoministeriö valmistelee yhteistyössä kansalliset rakennerahasto-ohjelmat huomioiden maakuntien itsehallinto. Tarkemmin asiasta säädetään, kun ohjelmakauden lähtökohdat tarkentuvat Euroopan unionin tasolla.

Suomen kannat EU:n koheesiopolitiikassa linjataan hallituksen EU-asioita käsittelevässä ministerivaliokunnassa. Ministerivaliokunnalle asiat valmistellaan työ- ja elinkeinoministeriön johtamassa EU-asiain komitean jaostossa 4 (alue- ja rakennepolitiikka), jossa ministeriöiden lisäksi maakunnat ja sosiaali- ja talouselämää edustavat järjestöt ovat keskeisesti mukana.

Keskeiset kasvupalvelujen järjestämistä koskevat säännökset

Maakunnallisista kasvupalveluista säädetään alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluja koskevan lain 16 §:ssä. Sen mukaan maakunnalla on velvollisuus järjestää kasvupalveluja työmarkkinoiden toimivuuden ja osaavan työvoiman saatavuuden turvaamiseksi sekä maahanmuuttajien kotoutumisen edistämiseksi. Pykälän 2 momentin mukaan maakunnan tulee varata määrärahoja palkkatuen myöntämiseen. Palkkatuen myöntämisestä säädetään erikseen alueiden kehittämisen ja kasvupalvelujen rahoittamisesta annetussa laissa. Alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 19 §:n mukaan maakunnan on käytettävissä olevien määrärahojen puitteissa järjestettävä alueellaan riittävästi maakunnallisia kasvupalveluja, jotka edistävät työttömien mahdollisuuksia saada työtä. Maakunnan tulee järjestää kasvupalveluja erityisesti heikossa työmarkkina-asemassa olevien työllistymiseksi. Nämä säännökset muodostavat maakunnallisten kasvupalvelujen minimitason. Palveluista ja palveluprosesseista säädettäisiin tarkemmin laeissa julkista rekrytointi- ja osaamisen kehittämispalveluista sekä laissa kotoutumisen edistämisestä, joita koskevat hallituksen esitykset annetaan eduskunnalle myöhemmin keväällä.

Muilta osin maakunnalla on laajaa harkintavalta kasvupalvelujen järjestämisessä. Laissa alueiden kehittämisen ja kasvupalvelujen rahoittamisesta säädettäisiin erilaisista tuista ja avustuksista ja niiden palveluprosessista.

Kasvupalvelut, mukaan lukien maakunnalliset kasvupalvelut, on järjestettävä alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 14 §:n mukaan käytettävissä olevien määrärahojen rajoissa ja valtion, maakunnan ja kunnan muiden palvelujen kanssa yhteen sovitettuina tarkoituksenmukaisina toimivina kokonaisuuksina. Maakuntien tulee huomioida kasvupalveluja järjestäessään alueen kuntien kuntalain (410/2015) 7 §:n mukaiset kunnan itsehallinnon nojalla itselleen ottamat tehtävät sekä pyrkiä kasvupalvelujen ja kuntien palvelujen tehokkaaseen yhteensovittamiseen. Näin ollen maakunnan muiden kuin henkilöasiakkaiden työllisyyttä edistävien palvelujen järjestäminen on pitkälti maakunnan käsissä. Siinä tapauksessa, että esimerkiksi alueen kunnat tukevat kattavalla tavalla ja aktiivisesti elinkeinotoiminta, yrittäjyyttä ja yritystoiminnan edellytyksiä, maakunta voikin kohdentaa resurssinsa vaikeasti työllistyvien työllistymiseen ja muihin 19 §:ssä tarkoitettuihin toimenpiteisiin.

Alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 19 §:n 2 momentin mukaan työ- ja elinkeinoministeriö seuraa työllisyyskehitystä

sekä työllistymistä ja osaamisen kehittämistä edistävien palvelujen saatavuutta valtakunnallisesti ja maakunta omalla alueellaan. Jos maakunnan työllisyystilanne tai palvelujen saatavuus poikkeaa merkittävästi muista maakunnista tai maakunnan eri osien kesken, valtio ja maakunta käsittelevät tarvittavia toimia ja niiden edellyttämiä resursseja vuosittaisissa alueiden kehittämisen keskusteluissa, jotka koskevat alueiden kehittämisen tavoitteita ja toimeenpanoa. Alueiden kehittämisen keskustelujen johtopäätökset toimivat osaltaan valmisteluaineistona maakuntalain 13 §:ssä tarkoitetussa valtion ja maakunnan neuvottelussa maakunnan taloudellista ohjausta varten. Maakunta päättää alueiden kehittämisen keskusteluissa sovittujen toimenpiteiden toteutuksesta. Elinkeinotoimintaa edistävien palvelujen minimitasosta ei säädetä ja maakunnan budjetti on yleiskatteellinen. Valtio ei myöskään korvamerkitse kasvupalveluja maakunnalle myöntämässään rahoituksessa. Alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista annetun lain 11 §:ssä tarkoitetuissa alueiden kehittämisen keskusteluissa arvioiden kuitenkin myös maakunnan elinkeinotoiminnan edellytyksiä edistävien palvelujen saatavuutta. Niiden osalta palvelujen saatavuutta voidaan pitää riittävänä niiden järjestäjätahosta riippumatta. Jos alueen kuntien järjestämät palvelut voivat olla riittäviä alueen tarpeet huomioon ottaen.

Maakunnan ja kuntien yhteistyö

Kasvupalveluja koskevasta yhteistyöstä säädetään alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 14 §:ssä. Sen 2 momentin viimeisen virkkeen mukaan kasvupalvelujen järjestäjät ja tuottajat voivat suunnitella, kehittää ja toteuttaa maakuntien ja kuntien palvelujen muodostamia kokonaisuuksia yhteistyössä. Säännös viittaa allianssityyppiseen hankintayhteistyöhön, jota ehdotetaan kuntien ei-lakisääteisten elinvoimapalvelujen ja maakuntien kasvupalvelujen järjestämisten ja tuottamisen yhteensovittamisen keinoksi. Maakunta voisi palvelujen suunnitteluvaiheesta alkaen tunnustella yhteistyötä alueensa kuntien kanssa palveluntuottajan tai palveluntuottajien kilpailuttamiseksi maakunnan rahoittamiin kasvupalveluihin ja kuntien rahoittamiin samoja tarpeita palveleviin ei-lakisääteisiin elinvoimapalveluihin. Käytännössä allianssi on erittäin tiivis ja varhaisesta suunnitteluvaiheesta hankkeen toteuttamisen päättymiseen kestävä pitkäaikaisen hankintayhteistyön muoto, jolla ei voida muuttaa sitä, mitä alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevassa laissa muutoin säädetään.

Alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista annetun lain 24 §:ssä säädettäisiin kasvupalvelujen tuottajan yleisistä edellytyksistä. Pykälän 2 momentin 3 momentin mukaan toimija, joka tuottaa palveluja maakunnalle, ei voi olla kunta eikä hankintalain 15 §:ssä tarkoitettu kunnan sidosyksikkö muutoin kuin markkinapuutetilanteessa. Markkinapuutetilanteessa maakunta voi tehdä hankintalain 40 §:ssä tarkoitetun suorahankinnan myös kunnalta tai sen sidosyksiköltä.

Maakunnan omistama tai osittain omistama markkinoilla toimiva yhtiö voi aina osallistua maakunnan tarjouskilpailuun tai ilmoittautua maakunnan palveluntuottajan hyväksymismenettelyyn ja tulla siinä hyväksytyksi. Kunnan poissulkeminen maakunnan palveluntuottajana koskee ainoastaan kuntaa kuntarakenteessaan ja kunnan sidosyksikköä.

Kasvupalvelujen tuottaminen ja markkinat

Maakunnallisten kasvupalvelujen tuotantorakenteesta säädettäisiin alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 22 §:ssä. Pykälässä säädetyt vaihtoehtoiset palvelujen järjestämisen tavat ja niiden yhdistelmät muodostavat maakunnan käytettävissä olevien keinojen kokonaisuuden. Maakunta voisi aina tuottaa järjestämänsä palvelut itse tai tytäryhteisössään. Maakunta voisi myös oman tuotannon sijasta tai lisäksi valita yhden tai useita ulkoisia palveluntuottajia. Ulkoiset palveluntuottajat maakunta valitsisi kilpailuttamalla palveluntuottajia julkisista hankinnoista ja käyttöoikeussopimuksista annetun lain (1397/2016) mukaisesti tai hyväksymällä kaikki edellytykset täyttävät palveluntuottajat 26 §:ssä tarkoitetulla tavalla. Maakunta voisi rakentaa maakunnan palvelujen kokonaisuuden hyödyntämällä kilpailuttamalla ja hyväksymismenettelyssä valittuja palveluntuottajia eri tavoin maakunnan eri alueilla tai eri kasvupalvelukokonaisuuksissa tai niiden osissa.

TE-toimisto ja ELY-keskus voivat voimassa olevan lain (laki julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta 916/2012) mukaan tuottaa julkiset työvoima- ja yrityspalvelut itse tai hankkia ne osaksi tai kokonaan palveluntuottajilta. Lähtökohtaisesti työnvälitys sekä ammatinvalinta- ja uraohjaus ovat tehtäviä, jotka TE-toimistot tuottavat itse. Laki ei kuitenkaan tälläkään hetkellä estä hankkimista niitä palveluntuottajilta. Palvelut, jotka nykyisin pääsääntöisesti hankitaan palveluntuottajilta, ovat työvoimakoulutus, palveluprosessiin liittyvät asiantuntija-arvioinnit, valmennukset (työnhaku-, ura- ja työhönvalmennus), koulutuskokeilu ja yritystoiminnan kehittämispalvelut. Palveluprosessiin liittyvät tehtävät (työnhakijan haastattelu, palvelutarpeen arviointi, palveluihin ohjaaminen, työllistymissuunnitelman laatiminen, tarkistaminen ja seuranta) on säädetty viranomaisen tehtäviksi.

Viime kädessä maakunnan kasvupalvelujen tuotantorakenteesta päättää maakunta. Alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevassa laissa ei säädettäisi velvoittavasti kasvupalvelujen järjestämisestä ostopalveluina. Ostopalveluja on mahdollista lisätä noin 100 miljoonaa euroa. Jos kaikki maakunnat hyödyntäisivät ostopalvelujen lisäämisen täysimääräisesti, ostopalvelut voisivat muodostaa maakunnan kasvupalveluihin suuntaamista euroista jopa 85 %. Ostopalvelumarkkinoiden euromääräiseen arvoon (yhteensä noin 300 miljoonaa euroa) ja markkinoiden kasvuun liittyy suuria epävarmuustekijöitä.

Eriyttäminen, kilpailullisuus

Alueiden kehittämistä ja kasvupalveluja koskevan lain 23 §:ssä säädettäisiin maakunnasta kasvupalvelujen tuottajana. Maakunnan olisi omassa toiminnassaan eriytettävä kasvupalvelujen järjestäminen ja palvelujen tuottaminen. Maakunnan olisi myös eriytettävä oma palvelutuotantonsa kirjanpidollisesti riippumatta siitä, tuottaako maakunta palveluja kilpailutilanteessa markkinoilla vai ei. Tämä ratkaisu olisi maakuntalain 114 §:ssä säädettyä eriyttämisvelvollisuutta laajempi. Järjestämistehtävien ja tuottamistehtävien eriyttäminen maakunnan omassa tuotannossa, maakunnan oman tuotannon yhtiöittäminen kilpailutilanteessa ja erilaisten ulkoisten palveluntuottajien hyödyntäminen lisäisivät tuottajien keskinäistä kilpailua. Maakunnan oman tuotannon kustannukset olisivat eriyttämisvaatimuksesta johtuen

läpinäkyviä ja kilpailutilanteessa vertailukelpoisempia ulkoisten palveluntuottajien kustannusten kanssa. Tilanne olisi omiaan tehostamaan maakunnan omaa palvelutuotantoa ja hillitsemään palveluntuottajien tarjousten kustannuskehitystä.

Valvonta

Maakunnan olisi luotava omavalvontaohjelma kasvupalvelujen tuottamisen sekä saatavuuden ja laadun valvomiseksi. Maakunnan kasvupalvelujen järjestämisen ja tuottamisen laillisuusvalvonta ja siihen liittyvä ohjaus kuuluisivat Valtion lupa- ja valvontavirastolle, jolle valtion lupa-, ohjaus- ja valvontatehtävät 1.1.2020 alkaen siirtyisivät aluehallintovirastoilta hallituksen esityksen HE 14/2018 vp mukaisesti. Valtion lupa- ja valvontavirastolla olisi tarkastusoikeus kasvupalvelun tuottajien toimintaan ja toimitiloihin.

Uudenmaan erillisratkaisu

Laissa kasvupalvelujen järjestämisestä Uudenmaan maakunnassa avaisi Helsingille, Espoolle, Vantaalle ja Kauniaisille (pääkaupunkiseudun kunnat) mahdollisuuden perustaa kuntayhtymä. Näiden kaupunkien perustama kuntayhtymä saisi järjestämisvastuun kasvupalveluista koko Uudenmaan alueella, jos kaupungit tekisivät kuntayhtymän perussopimuksen viimeistään 1.3.2019. Kuntayhtymä järjestäisi Uudenmaan kasvupalvelut samoin pelisäännöin kuin maakunnat. Ylintä päätösvaltaa käyttää yhtymäkokous, äänimäärä jakautuu jäsenkuntien asukaslukujen suhteessa. Kuntayhtymän peruspääoma ja lakisääteisen toiminnan rahoitus tulevat valtiolta, ei jäseniltä. Kaikilla Uudenmaan kunnilla olisi oikeus tulla kuntayhtymän jäseneksi.

Kuntayhtymä voisi sopia jäsenkuntiensa kanssa lakisääteisen tehtävänsä kanssa yhteensopivien jäsenkuntien ei-lakisääteisten tehtävien hoitamisesta kuntayhtymässä. Näiden tehtävien rahoitus tulisi jäsenkunnilta.

Uudenmaan erillisratkaisua koskeva esityksen tavoitteena on saada pääkaupunkiseudun kuntien osaaminen mm. maahanmuuttajien kotoutumisessa ja merkittävä taloudellinen panos ei-lakisääteisten elinvoimatehtävien hoitoon (työllisyys, elinkeinot) koordinoiduksi kasvupalvelujen kanssa. Pääkaupunkiseudun kuntien perustavan roolin ja jäsenyyden kautta motivoitaisiin kuntia tuomaan ei-lakisääteisiä elinvoimapalveluja samalle järjestäjälle, kuntayhtymälle.

Elina Isoksela
Neuvotteleva virkamies

LIITTEET pp-esitys

JAKELU Työelämä- ja tasa-arvovaliokunta